

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Backslider, a.s.**, IČO 24668346, se sídlem Křenova 438/7, Praha 6 – Veleslavín, zast. JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem se sídlem Resslova 1253, Hradec Králové, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 1. 6. 2012, čj. 7973/12-1500-101316,

t a k t o :

I. **Žaloba se z a m í t á .**

II. **Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 489,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž byl k odvolání žalobce změněn výrok zajišťovacího příkazu Finančního úřadu pro Prahu 6 (dále jen „správce daně“) ze dne 13. 4. 2012, čj. 235614/12/00690105996, a to tak, že žalobci uložil, aby zajistil úhradu daně, která dosud nebyla stanovena.

V první žalobní námitce žalobce uvádí, že skutkový stav zjištěný správními orgány nemá oporu ve spisech. Správce daně vyšel z telefonických sdělení žalobce a jeho zástupkyně; takto shromážděné informace použil k tíži žalobce. Úřední záznamy o těchto zjištěních nejsou součástí správního spisu. V řízení tak bylo porušeno právo žalobce být seznámen se všemi podklady rozhodnutí. Správce daně tedy porušil ustanovení § 63 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“), dle něhož má povinnost pořídit úřední záznam o důležitých úkonech, které nejsou součástí protokolu. Žalobci tímto bylo znemožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Podle druhé žalobní námitky nebyly správcem daně k vydání zajišťovacího příkazu splněny zákonné podmínky – odůvodněné obavy, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo že bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Ze skutečností, které uvedl správce daně jako důvody k vydání zajišťovacího příkazu (virtuální adresa žalobce, přechod z měsíčních zdaňovacích období na čtvrtletní, vykázání nadměrných odpočtů v minulých letech), nelze vyvozovat jakékoli závěry, pokud jde o nedobytnost či značně ztíženou vymahatelnost daně. Správní orgány tedy neměly žádné poznatky odůvodňující konkrétní pochybnosti o dobytosti nebo ztížené vymahatelnosti daně. Jelikož se zajišťovacím příkazem výrazně zasahuje do majetkové sféry daňového subjektu, mohou být podkladem pro aplikaci ustanovení § 167 odst. 1 daňového řádu, a tedy vydání zajišťovacího příkazu, výlučně konkrétně vymezené, podložené a přezkoumatelné obavy; je povinností správce daně zdůvodnit, proč by zjištěné skutečnosti měly ovlivnit vymahatelnost daně natolik, že je třeba vázat finanční prostředky žalobce ještě před stanovením daně. Těmto požadavkům rozhodnutí žalovaného nevyhovuje, jeho úvahy jsou zcela obecné, zavádějící a účelové.

Třetí žalobní námitka směřuje proti nezákonné úvaze žalovaného o výši zajištěné částky, která násobně převyšuje výši skutečné daňové povinnosti žalobce. Správce daně vycházel z příjmů žalobce, opominul však jeho právo na odpovídající odpočet. Žalovaný rozhodoval v situaci, kdy mu bylo známo daňové přiznání žalobce, a tedy i výše daňové povinnosti; skutečnosti obsažené v daňovém tvrzení přitom nebyly relevantně zpochybněny. Skutečnost, že je správce daně oprávněn zajišťovanou daň stanovit dle pomůcek neznámá, že je oprávněn stanovit takto zajištěnou částku v maximální možné výši; takový postup by byl v rozporu se zásadami zdrženlivosti a přiměřenosti. Správce daně vyzval žalobce k odstranění pochybností, přestože žádné konkrétní pochybnosti neměl a výzvu vydal pouze za tím účelem, aby mohl kompletně prověřit evidenci žalobce. Žalovaný tak zneužil institut zajištění a postup k odstranění pochybností.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítá zneužití správního uvážení správcem daně, pokud jde o způsob zajištění a lhůtu k poskytnutí zajištění. Žalobce byl vyzván, aby zajištění poskytl okamžitě, a nebylo mu umožněno, aby se k výši zajišťované částky vyjádřil. Uvedený postup nebyl správcem daně odůvodněn. Vzhledem k ustanovení § 167 odst. 4 daňového řádu je možno stanovit výši zajištěné částky bez součinnosti se žalobcem pouze v případě, kdy je prokázáno specifické nebezpečí z prodlení; správní orgány se však touto otázkou nezabývaly.

Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhuje soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Žalobce soudu současně navrhuje i zrušení rozhodnutí správce daně, jelikož následky zajišťovacího příkazu není možné zrušením rozhodnutí žalovaného odstranit.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě odkazuje na rozhodnutí o odvolání, které tvoří s rozhodnutím správce daně jeden celek. Uvádí, že telefonické hovory jsou zachyceny v úředních záznamech čj. 185669/12 a čj. 236165/12, které jsou součástí vyhledávací části spisu na kontrolním oddělení; žalobce však nahlížel do spisového materiálu na vymáhacím oddělení. Obava správce daně při vydání zajišťovacího příkazu byla oprávněná a podložená tím, že žalobce v pozdě podaném daňovém přiznání vykázal nižší daňovou povinnost, než jakou předpokládal správce daně na základě své vyhledávací činnosti. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného odkazuje na podanou žalobu a argumenty v ní uvedené. Žalobce dále uvádí, že žalovaný klade zásady správy daní do protikladu s cílem správy daní; zásady však správci daně předepisují, jakým způsobem je oprávněn při správě daní postupovat, tj. při naplňování cíle správy daní je žalovaný povinen zásady respektovat. V zajišťovacím příkazu ani v žalobou napadeném rozhodnutí nejsou uvedeny důvody, pro které by bylo postupováno bez součinnosti s daňovým subjektem a pro které by byl zajišťovací příkaz vykonatelný doručením.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze nařídil k žádosti žalobce ve věci ústní jednání, které se konalo dne 10. 4. 2015 a strany při něm setrvaly na svých postojích.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Ve správním spise jsou založeny úřední záznamy vyhotovené dne 2. 4. 2012, čj. 185669/12/006932104406, a dne 13. 4. 2012, čj. 236165/12/006932104406, o uskutečněných telefonických hovorech s předsedou představenstva žalobce a zástupkyní žalobce. V úředním záznamu ze dne 13. 4. 2012, čj. 186372/12/006932104406, je popsána vyhledávací činnost správce daně a způsob výpočtu daně.

Rozhodnutím správce daně (zajišťovacím příkazem) bylo žalobci uloženo, aby okamžikem jeho oznámení zajistil úhradu daně z přidané hodnoty za období 1. čtvrtletí roku 2012, u které dosud neuplynul den splatnosti, složením jistoty na účet správce daně ve výši 3 984 448,50,- Kč. V odůvodnění správce daně uvedl, že předmět činnosti žalobce byl rozšířen o výrobu, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a že sídlo žalobce je na tzv. virtuální adrese. Žalobce přešel jako plátce daně z přidané hodnoty z měsíčního na čtvrtletní zdaňovací období. Jeho daňová přiznání za zdaňovací období 8/2011 až 12/2011 byla negativní nebo si žalobce nárokoval nadměrný odpočet. Daňová povinnost byla stanovena na základě vyhledávací činnosti. S ohledem na to, že žalobce nikdy nevykazoval daňovou povinnost v takové výši, má správce daně obavu, že daň za toto období bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi.

Žalobce podal dne 3. 5. 2012 daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za 1. čtvrtletí 2012, v němž vykázal daňovou povinnost ve výši 2 009 935,- Kč. Dne 4. 5. 2012 vyzval správce daně žalobce k odstranění pochybností v daňovém přiznání.

Žalobou napadeným rozhodnutím byla k odvolání žalobce změněna část výroku rozhodnutí správce daně tak, že žalobci bylo uloženo, aby zajistil úhradu daně, která dosud nebyla stanovena, namísto zajištění úhrady daně, u které dosud neuplynul den splatnosti. Odvolací orgán dospěl k závěru, že v daném případě byly splněny podmínky pro zajištění dosud nestanovené daně. Odůvodněnou obavu, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo že v té době bude výběr daně spojen se značnými obtížemi, žalovaný spatřuje ve skutečnosti, že nebyl zjištěn žádný nemovitý ani jiný nepeněžitý movitý majetek žalobce, žalobce dosud nehradil žádné daňové povinnosti, daňová přiznání k dani z přidané hodnoty podával opožděně, jeho osobní daňový účet na dani z přidané hodnoty vykazuje nedoplatek na pokutě a vyhledávací činností správce daně bylo zjištěno obchodování s pohonnými

hmotami (tedy rizikovou komoditou), které značně přesáhlo rámec běžné činnosti žalobce. Žalovaný dále uvádí, že zásada přiměřenosti a šetření práv osob zúčastněných na správě daní nemůže jít proti základnímu cíli správy daní, tedy správnému zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady. K výši zajištěné částky žalovaný konstatuje, že uplatnění nároku na odpočet je právo (nikoli povinnost), které může být uplatněno ve lhůtě tří let od uskutečnění zdanitelného plnění, přičemž správci daně nebylo jasné, zda žalobce svého práva v tomto období využije. Výše zajištěné daňové povinnosti byla stanovena na základě pomůcek oprávněně, přestože po vydání zajišťovacího příkazu žalobce v daňovém přiznání vykázal daňovou povinnost nižší; tato povinnost nebyla žalobcem uhrazena a byla podána žádost o povolení splátek, v níž žalobce navrhl uhradit první splátku ke dni 10. 5. 2012, což však neučinil. Nebezpečí z prodlení lze charakterizovat jako skutečnost, že existující důvody, pro které je zajišťovací příkaz vydáván, jsou zvláště naléhavé a pokud by správce daně takto nepostupoval, mohlo by být dosažení účelu zajišťovacího příkazu zmařeno.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky (dále jen „zákon o finanční správě“), jenž nabyl účinnosti dne 1. 1. 2013, byla finanční ředitelství zřízená podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, zrušena. V souladu se závěrečnými ustanoveními zákona o finanční správě přešla působnost zrušených finančních ředitelství na nově vzniklé Odvolací finanční ředitelství, které se s ohledem na § 69 s. ř. s. stalo pasivně legitimovaným subjektem v tomto řízení.

Podle § 167 odst. 1 daňového řádu může správce daně vydat zajišťovací příkaz, je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi.

Podle § 167 odst. 3 daňového řádu není-li nebezpečí z prodlení, správce daně uloží daňovému subjektu, aby do 3 pracovních dnů tuto částku daně zajistil ve prospěch správce daně složením jistoty na jeho depozitní účet. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz vykonatelný okamžikem oznámení daňovému subjektu.

Podle § 167 odst. 4 daňového řádu stanoví výši zajišťované částky u daně, která nebyla dosud stanovena, správce daně podle vlastních pomůcek. Není-li nebezpečí z prodlení, může správce daně vyzvat daňový subjekt, aby nejpozději do 3 pracovních dnů sdělil údaje potřebné pro určení výše zajišťované daně.

Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že skutkový stav zjištěný správními orgány nemá oporu ve správním spise – konkrétně žalobce namítal neexistenci úředních záznamů o telefonických hovorech mezi správcem daně a žalobcem a jeho zástupkyní. Soud však shledal, že uvedené úřední záznamy tvoří součást správního spisu, a správce daně tedy neporušil ustanovení § 63 odst. 1 daňového řádu, jak tvrdí žalobce. K námitce, že bylo porušeno právo žalobce seznámit se se všemi podklady rozhodnutí, soud uvádí, že zajišťovací příkaz by vydán na základě úředního záznamu o vyšetřovací činnosti správce daně ze dne 13. 4. 2012, jehož kopii si žalobce v rámci nahlížení do spisu pořídil, což je uvedeno v protokole o průběhu ústního jednání ze dne 4. 5. 2012 ve věci zajišťovacího příkazu, podepsaném osobami oprávněnými jednat jménem žalobce a zástupcem žalobce. Úřední záznamy o telefonických hovorech, zařazené dle vyjádření žalovaného ve vyhledávací části spisu, do které není žalobce oprávněn nahlížet, nebyly použity jako pomůcky ani jako důkazní prostředky v řízení o vydání zajišťovacího příkazu. Nemělo proto význam, aby byly žalobci

zpřístupňovány, jelikož správní orgány z nich nic relevantního nedovozovaly. Ze stejného důvodu nelze přisvědčit ani námitce žalobce, že mu bylo znemožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Závěr správce daně i žalovaného o naplnění zákonných podmínek zajišťovacího příkazu vycházel ze skutečností obsažených v listinách založených ve správním spise. Soud je tedy toho názoru, že správní orgány zjistily úplně a spolehlivě skutkový stav, který poskytuje dostatečný podklad pro závěry, o něž opřely svá rozhodnutí.

K žalobní námitce o nesplnění zákonných podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu, soud uvádí následující. Žalobci lze přisvědčit v tom, že zajišťovací příkaz výrazně zasahuje do jeho majetkové sféry, neboť váže finanční prostředky žalobce. Nelze však opomíjet skutečnost, že se nejedná o meritorní rozhodnutí, nýbrž o rozhodnutí předběžné, trvající do doby stanovení daně. K tomu, aby mohl správce daně využít institutu zajišťovacího příkazu, musí být splněny zákonné podmínky, a to odůvodněná obava o nedobytnosti daně dosud nestanovené nebo spojení jejího výběru se značnými obtížemi. Naplnění těchto podmínek je zapotřebí zkoumat individuálně, dle konkrétních okolností daného případu; vždy bude nezbytné vyjít z majetkových poměrů žalobce ve vztahu k výši zajišťované daně. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2014, čj. 1 As 27/2014-31, vyslovil právní názor, že „*zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplacené či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu dan v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu (...).*“

Obavy o nedobytnost daně, resp. o obtíže při jejím vybírání správní orgány opřely o řadu konkrétních skutečností, které ve své vzájemné souvislosti odůvodňují vydání rozhodnutí o zajištění úhrady daně. Jmenovitě se jedná o to, že žalobce měl virtuální sídlo, nemá nahlášenou žádnou provozovnu, nemá žádné zaměstnance a nebyl zjištěn žádný nemovitý ani jiný nepeněžitý movitý majetek. Dále se jedná i o chování žalobce v minulosti (opožděná podání daňových přiznání, nedoplatek na pokutě na osobním daňovém účtu). Výše uvedené dále potvrzuje skutečnost, že žalobce si pořídil ve velkém objemu rizikovou komoditu – pohonné hmoty a že dosud žádnou daňovou povinnost nehradil (z důvodu negativních daňových přiznání a nadměrných odpočtů). Nelze opomenout ani skutečnost, že poté, co žalobce podal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za období 1. čtvrtletí roku 2012, požádal správce daně o povolení její úhrady ve splátkách. Soud dodává, že žalobce žádný z těchto důvodů v průběhu správního řízení nerozporoval.

Soud shledal, že výše uvedené indicie dostatečně odůvodňují obavy správních orgánů o možnosti budoucího výběru daně z přidané hodnoty za 1. čtvrtletí roku 2012; zajišťovací příkaz byl vydán v souladu se zákonem, jeho vydání bylo řádně odůvodněno a správní orgány jednoznačně specifikovaly, v čem spatřují konkrétní obavu týkající se případných obtíží s výběrem daně v době její vymahatelnosti. Námitka žalobce o nenaplnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu proto není důvodná.

Žalobní námitka o nezákonné úvaze žalovaného při stanovení výše zajištěné částky není důvodná. Jelikož daň z přidané hodnoty dosud nebyla stanovena, určil správce daně v souladu s § 167 odst. 4 daňového řádu výši zajišťované částky kvalifikovaným odhadem za použití pomůcek. Způsob výpočtu daně a tedy i zajišťované částky je zřejmý z úředního záznamu o vyhledávací činnosti správce daně ze dne 13. 4. 2012, který je součástí správního spisu. Výpočet spočíval ve vynásobení množství motorové nafty, kterou žalobce pořídil mimo území České republiky a uložil v daňovém skladu, daní z přidané hodnoty, kterou bude muset při jejím prodeji v tuzemsku přiznat. Soud se ztotožnil s žalovaným v tom, že při stanovení

zajišťované částky nemohl přihlédnout k možnému odpočtu daně, jelikož uplatnění nároku na odpočet je právem žalobce, nikoli jeho povinností; odpočet je navíc možné dle § 73 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, uplatnit v tříleté lhůtě.

Žalovaný nepochybil, když nepřihlédl k podanému daňovému přiznání žalobce, jelikož se žalobcem byl zahájen postup k odstranění pochybností týkajících se správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti podaného daňového přiznání, jehož cílem je správné a úplné zjištění a stanovení daňové povinnosti. Správce daně jej využívá k tomu, aby zjistil, zda je tvrzení daňového subjektu podloženo důkazy. V tomto konkrétním případě měl správce daně pochybnosti o předmětu a výkonu ekonomické činnosti žalobce a pochybnosti, které spočívaly v oprávněnosti nároku na odpočet daně, v použití přijatých zdanitelných plnění pro uskutečňování ekonomické činnosti a ve správnosti daně přiznané na výstupu. Podané daňové přiznání tedy nepředstavovalo relevantní podklad pro stanovení zajišťované částky a žalovaný proto vycházel z vlastních poznatků získaných při správě daní, konkrétně informací společnosti provozující daňový sklad o vyskladnění pohonných hmot žalobcem.

S ohledem na existující obavy o budoucím výběru daně a pochybnosti o pravdivosti podaného daňového přiznání zvolily správní orgány takový prostředek, který žalobce zatěžuje co nejméně a přitom umožní dosáhnout cíle správy daní. Správce daně vydal zajišťovací příkaz znějící na částku odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je žalobce povinen při prodeji nafty přiznat. Správce daně i žalovaný posuzovali, zda zajišťovací příkaz v daném případě použít a zabývali se také otázkou, v jaké míře jej použít. Soud proto konstatuje, že se žalovaný při správě daní řídil ustanovením § 5 odst. 3 daňového řádu a zásadu přiměřenosti i zdrženlivosti při svém rozhodování uplatnil.

Soud uzavírá, že správní orgány postupovaly podle zákona, a nelze proto hovořit o zneužití institutu zajištění ani postupu k odstranění pochybností, jak tvrdí žalobce.

Soud neshledal opodstatněnou námitku týkající se tvrzeného zneužití správního uvážení správcem daně. Jak již bylo uvedeno výše, správce daně vydal zajišťovací příkaz s cílem zabezpečit úhradu dosud nestanovené daně, neboť byly dány důvodné obavy o její budoucí dobytost. Kvůli hrozícímu nebezpečí z prodlení správce daně žalobce nevyzval, aby sdělil údaje potřebné pro určení výše zajišťované daně a okamžikem oznámení zajišťovacího příkazu žalobci uložil, aby zajistil úhradu daně složením jistoty na jeho účet. Nebezpečí z prodlení znamená, že jsou dány takové důvody pro vydání zajišťovacího příkazu, které ospravedlňují zrychlený postup správce daně, bez něhož by došlo ke zmaření účelu vydaného příkazu. Správní orgány tak spatřovaly nebezpečí z prodlení v tom, že při uplatnění standardního postupu, tj. výzvy žalobci ke spolupráci a stanovení lhůty tří pracovních dnů pro složení zajištěné částky, by již nebylo možné, vzhledem k výše uvedeným skutečnostem odůvodňujícím obavy o dobytost, dosáhnout úhrady daně z přidané hodnoty.

Jelikož soud neshledal žádnou z žalobcem uplatněných žalobních námitek důvodnou a jelikož v řízení nevyšly najevo vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Úspěšnému žalovanému byla přiznána náhrada účelně vynaložených nákladů, které tvoří cestovné pověřeného zaměstnance k soudnímu jednání vlakem na trase Brno – Praha a zpět ve výši 420,- Kč a stravné ve výši 69,- Kč. Celkem tedy žalovanému náleží 489,- Kč. Žalovaný požadoval s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, přiznání paušální náhrady hotových výdajů za dva úkony

právní služby po 300,- Kč; tuto částku však soud žalovanému nepřiznal, neboť takové výdaje soud považuje za součást běžné administrativní činnosti žalovaného jako správního orgánu, jež zahrnuje i obhajobu vlastních rozhodnutí před soudy. Dle názoru soudu se závěry citovaného nálezu nevztahují na žalovaného, který je státním orgánem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. dubna 2015

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková